

Arrest

nr. 201 008 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Kerman en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Uw dochter B. R. K. (...) kampt sinds haar geboorte met gezondheidsproblemen. Uw dochter lijdt aan een zeldzaam syndroom dat men in Iran niet kon behandelen omdat de zorginstanties niet over de nodige medische kennis beschikten. Een jaar voor uw vertrek uit Iran deed uw echtgenote N. R. H. (...) (O.V. X) op facebook een oproep om meer te weten te komen over het syndroom waarmee uw dochter kampte. Via een contactpersoon kwam uw echtgenote in contact met dokter Loeys uit België. Hierop heeft u met uw echtgenote een medisch visum aangevraagd op de Belgische ambassade. Uw echtgenote zorgde voor de nodige bewijstukken en uw visumaanvraag werd

goedgekeurd. Op 25 augustus 2016 trok u samen met uw echtgenote en uw dochter naar België om op consultatie te gaan bij dokter Loeys. Eenmaal in België werd de definitieve diagnose van het Loeys-Lietz syndroom gesteld. Uw dochter zal een levenslange behandeling nodig hebben en daarom heeft u samen met uw echtgenote op 31 augustus 2016 in België een asielaanvraag ingediend aangezien de zorginstanties in Iran de ziekte van uw dochter niet kunnen behandelen. U verklaarde uitdrukkelijk in Iran noch met medeburgers, noch met de autoriteiten problemen gehad te hebben. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort en uw shenasnameh (geboorteboekje) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote. In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel u als uw echtgenoot verklaarden immers in Iran noch met de autoriteiten, noch met medeburgers problemen ondervonden te hebben en er geen vrees te koesteren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 3.4, 3.5, 3.7 en 3.8; CGVS-vragenlijst echtgenoot, ingevuld op DVZ, vragen 3.4, 3.5 en 3.7; CGVS, p. 3; CGVS echtgenoot, p. 6).

U en uw echtgenoot verklaarden dat jullie naar België zijn getrokken uitsluitend omwille van de medische problemen waarmee uw dochter kampt. Door de beperkte medische kennis van de Iraanse zorginstanties betreffende het Loeys-Dietz-syndroom kan zij er geen adequate medische behandeling krijgen voor haar zeldzame ziekte. De Iraanse gezondheidsinstellingen hielpen jullie wel in de mate van het mogelijke (CGVS, p. 3-7). Er dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reisroute en de medische toestand van uw dochter, die hier op zich niet ter discussie staan.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote, N. R. H., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. X. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenote tegen de in haren hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 10 november 2017. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken als deze gevoegd bij het verzoekschrift van haar echtgenote (bijlagen 2-7).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. X van 12 maart 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan N. R. H.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Kerman en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Uw dochter B. R. K. (...) kampt sinds haar geboorte met gezondheidsproblemen. Uw dochter had aanvankelijk last van zwakke kraakbenen. Hiervoor werd uw dochter behandeld en trokken u en uw echtgenoot H. R. (...) (O.V. X) jaarlijks naar Teheran om haar daar te laten behandelen. De behandelende arts dacht aan verschillende syndromen waarmee uw dochter zou kunnen kampen maar hij kon geen diagnose stellen. Vervolgens deed u zelf enig opzoekingswerk op facebook en dacht u dat uw dochter aan het syndroom van Marfan leed. Via deze opzoekingswerken kwam u in contact met een zekere M. (...) uit Amerika. Ze raadde u aan om zich te concentreren op het hart van uw dochter. Uw dochter had verder ook vaak hoge koorts waardoor de Iraanse artsen dachten dat uw dochter kampte met bepaalde allergieën. Verschillende onderzoeken volgden en de Iraanse artsen kwamen via een echografie tot de vaststelling dat uw dochter een ader te veel had in de hartstreek. Deze werd verwijderd maar loste de problemen van uw dochter niet op. Op aanraden van M. (...) vroeg u nog een echografie en stuurde u deze door naar M. (...). M. (...) concludeerde dat uw dochter het Loeys-Dietzsyndroom kon hebben en raadde u aan om bepaalde genetische testen te doen. Een jaar voor uw vertrek trok u naar enkele artsen die gespecialiseerd waren in de genetica. De artsen in Iran konden deze testen echter niet uitvoeren. Hierop werden deze naar Duitsland opgestuurd. Uit deze testen bleek dat uw dochter twee defecte genen had. U consulteerde hierop talrijke specialisten in Iran maar deze konden u niet helpen aangezien zij nog nooit van het Loeys-Lietz-syndroom gehoord hadden. Eén arts wou uw dochter opereren aan het hart maar M. (...) raadde u dat ten stelligste af gezien de jeugdige leeftijd van uw dochter. Hierop raadde M. (...) u aan om dokter Lietz te contacteren. U belde dokter Lietz op en deze stelde u voor om voor onderzoek naar Amerika te reizen. Uit praktische overwegingen lukte dit niet maar dokter Lietz stelde voor om contact op te nemen met dokter Loeys, medeontdekker van het syndroom, die in België verblijft. U maakte een afspraak met hem voor een consultatie en trok naar de Belgische ambassade om er een medisch visum aan te vragen. Enkele weken na uw aanvraag werd deze goedgekeurd en trok u op 25 augustus 2016 samen met uw echtgenoot naar België. Eenmaal in België ging u op consultatie bij dokter Loeys die het Loeys-Lietz-syndroom ook daadwerkelijk bij uw dochter vaststelde. Op 31 augustus 2016 vroeg u omwille van het feit dat er in Iran hiervoor geen adequate behandeling beschikbaar is voor uw dochter asiel aan in België. U verklaarde uitdrukkelijk geen problemen met de Iraanse autoriteiten of met medeburgers in Iran gehad te hebben en voegde hieraan toe dat de Iraanse gezondheidsinstellingen in de mate van het mogelijke uw dochter probeerden te behandelen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort en dat van uw dochter; uw shenasnameh (geboorteboekje) en deze van uw dochter; uw huwelijksboekje; en een bevestigingsbrief van dokter Loeys, d.d. 17 augustus 2016, aangaande de behandeling van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zowel u als uw echtgenoot verklaarden immers in Iran noch met de autoriteiten, noch met medeburgers problemen ondervonden te hebben en er geen vrees te koesteren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 3.4, 3.5, 3.7 en 3.8; CGVS-vragenlijst echtgenoot, ingevuld op DVZ, vragen 3.4, 3.5 en 3.7; CGVS, p. 3; CGVS echtgenoot, p. 6).

U en uw echtgenoot verklaarden dat jullie naar België zijn getrokken uitsluitend omwille van de medische problemen waarmee uw dochter kampt. Door de beperkte medische kennis van de Iraanse zorginstanties betreffende het Loeys-Dietz-syndroom kan zij er geen adequate medische behandeling krijgen voor haar zeldzame ziekte. De Iraanse gezondheidsinstellingen hielpen jullie wel in de mate van het mogelijke (CGVS, p. 3-7). Er dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reisroute en de medische toestand van uw dochter, die hier op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 EVRM, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betreft deze middelen enkel op het gegeven dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat haar echtgenoot H. R. een beginnend christen is en dat verwerende partij in de beoordeling van hun beider asielaanvraag hiermede totaal geen rekening heeft gehouden. Immers is hij bezig met een traject om christen te worden en heeft hij een catechumenaat aangevangen, zoals blijkt uit de bijlagen 2, 3 en 5 bij het verzoekschrift, en benadrukt verzoekende partij dat uit de bijlage 4 blijkt dat haar echtgenoot reeds voor zijn interview bij verwerende partij aangesloten was bij de Sint-Cordula Kerk te Schoten. Onder verwijzing naar artikel 27 van voormeld koninklijk besluit verwijst verzoekende partij verwerende partij noch haar, noch haar echtgenoot te hebben gevraagd naar zijn huidige activiteiten die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Verzoekende partij verwijst verder naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 23 maart 2016 "F.G. / Sweden" waarin wordt gesteld dat er geen grondig onderzoek had plaatsgevonden inzake de bekering stellende dat de bevoegde nationale autoriteiten een plicht hebben uit eigen beweging alle informatie die onder hun aandacht wordt gebracht te beoordelen vooraleer een beslissing wordt genomen. Tot slot oppert verzoekende partij dat in Iran christenen hun geloof stiekem dienen te belijden, zo niet worden zij geïntimideerd, opgesloten, gediscrimineerd, onderdrukt en vervolgd door het regime in Teheran. Zij verwijst hiertoe naar de bijlagen 6 en 7 bij het verzoekschrift.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij de motieven van verwerende partij in de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld over het enige door haar en haar echtgenoot aangehaalde asielmotief, meer bepaald de ziekte van hun dochter, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

In de mate dat verzoekende partij het niet gemotiveerd zijn van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus ook wenst te betrekken op de beoordeling van voormeld asielmotief, los van de geloofsovertuiging van haar echtgenoot, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verwerende partij heeft duidelijk gemotiveerd waarom deze medische problematiek niet ressorteert onder de bepalingen van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet – een motivering die verzoekende partij in concreto ongemoeid laat – en verzoekende partij toont niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Betreffende het niet in overweging nemen van het zich bekeren tot het christendom door de echtgenoot van verzoekende partij wijst de Raad er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij en haar echtgenoot de bevoegde asielinstanties nooit ik kennis stelden van deze vervolgingsgrond. Ondanks het aangeven van verzoekende partij in het verzoekschrift dat zelfs reeds uit een nieuwsbericht van de Gazet van Antwerpen van 3 september 2017 blijkt dat haar partner H. R. aangesloten was bij de Sint-Cordula Kerk van Schoten (bijlage 4) en uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat zij en haar echtgenoot zich terdege bewust zijn van de problemen die christenen ervaren in Iran, laten verzoekende partij en haar echtgenoot bij het gehoor op het

Commissariaat-generaal van 30 oktober 2017 (administratief dossier, stukken 5B en 5) na deze vervolgingsgrond aan te halen. Aan verzoekende partij en haar echtgenoot werd zelfs uitdrukkelijk gevraagd de feiten te vermelden die hen noopten te vluchten uit hun land van herkomst en de reden "waarom u nu niet meer kunt terugkeren" (administratief dossier, stuk 5B, p. 5 en stuk 5, p. 5). Ook wanneer hen bij dit gehoor wordt gevraagd of zij nog iets toe te voegen hebben laten zij de voormelde bekering van H. R. onvermeld. De in het verzoekschrift beweerde problematiek van de bekering werd derhalve nooit onder de aandacht van de bevoegde asielinstanties gebracht. Dat verwerende partij hiermede geen rekening heeft gehouden en geen rekening mee kon houden is dan ook terecht.

Ingevolge het absoluut onvermeld laten bij de bevoegde asielinstanties zowel door verzoekende partij als door haar echtgenoot H. R. van diens bekering tot het christendom, dit ondanks het zich ten volle bewust zijn van de mogelijke problemen desbetreffend in hun land van herkomst, oordeelt de Raad dat de voorgehouden bekering van H. R. in België tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven na een mogelijk falen bij hun eerdere asielaanvraag. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat de echtgenoot van verzoekende partij bij terugkeer naar Iran aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.3. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT